

“No hem de triar per força un sol aliat”

Francesc Homs (Vic, Osona, 1969) és secretari general de la Presidència. Remarca que el govern no busca un soci estable de legislatura, sinó que vol acomplir el seu programa amb el suport de les formacions que en cada cas tinguin més afinitats.

El govern ha trobat suport en el PP per a aprovar els pressupostos de la Generalitat. Ha estat una tria voluntària o les exigències de la resta de formacions parlamentàries feien inviable una negociació per a assolir un consens més ampli?

—La resta de formacions s’han exclòs de l’acord perquè no han presentat alternatives viables a la pràctica. Sigui com sigui, és cert que hi havia una alternativa a l’acord amb el PP: convocar eleccions anticipades. Però el govern veia clar que si es podien aprovar els pressupostos amb totes les retallades —no pas per ganes, sinó per necessitat— s’havia de fer. Sense el PP, s’haurien convocat eleccions anticipades, perquè la resta de formacions polítiques no tenien gens d’interès a oferir cap alternativa viable. Vam mirar de negociar amb tothom, però allò que plantejaven era inassumible, no pas per a CiU, sinó per a l’economia de la Generalitat de Catalunya.

—PSC, ERC i ICV difícilment poden donar suport a un pressupost amb retallades si el seu electorat surt al carrer a protestar.

—Certament, és molt antipàtic donar suport a uns pressupostos amb retallades, i entenc que als partits de l’oposició els ha de costar. El PP també és a l’oposició, però governa a l’estat espanyol i, per tant, el seu discurs no és tant de partit d’oposició. Però, veritablement, donar suport a aquests pressupostos no és fàcil.

—Tot i el suport inicial, la líder del PP, Alicia Sánchez Camacho,

assegura que la seva formació reconsiderarà el suport als pressupostos si no canvia la política de subvencions cap a determinades entitats. Això després de reclamar que el govern retiri les ajudes a Òmnium Cultural. Penseu que aquesta qüestió pot ser un escull greu?

—Hi ha un pacte signat i, en qualsevol cas, el govern no retirarà mai cap subvenció a Òmnium, entre més coses perquè aquest punt no s’havia plantejat mai ni, naturalment, forma part de cap pacte.

—El govern preveu la possibilitat que el PP acabi fent-se enrere i que, per tant, els pressupostos no es puguin aprovar?

—Jo no la preveig.

—En vista del pacte amb el PP per als pressupostos, el PSC ha reaccionant clavant un cop de porta, i adduint que darrere aquest acord concret s’hi amaga un pacte de legislatura. ERC, en canvi, s’ha acostat a CiU —mitjançant un acord— per la qüestió de la publicació de les balances fiscals. Penseu que els socialistes catalans pretenen tancar definitivament la porta a acords amb el govern?

—No sé si el PSC fa un cop de porta definitiu o no, perquè el mateix dia que anunciaven el cop de porta feia poques hores que ens havien enviat una carta donant suport al govern per la qüestió de l’aeroport del Prat i el corredor mediterrani. Allò que marca aquesta legislatura en l’anomenada *geometria variable* és el resultat d’unes eleccions. Hi una força política que té una

JORDI PLAY

gran majoria de 62 diputats, i mai a la història del parlamentarisme català la segona força havia estat a menys de la meitat de la primera formació. I en un segon nivell hi ha unes altres forces que poden complementar aritmèticament els sis diputats que li manquen a CiU per a obtenir la majoria absoluta al Parlament. Aquests són els resultats que ha establert el poble de Catalunya, i és lògic que el govern de la Generalitat opti per cercar els acords més adients en cada cas per a acomplir el programa de CiU.

—Això vol dir que el PP no és un soci preferent en cap cas, i que el

govern no pensa en un pacte estable, com apunta l'oposició?

—No hem triat de soci el PP. Es tracta d'un prejudici que no respon a cap realitat, no hi ha cap pacte estable amb el PP. La pena és que hi ha gent que entén la política sobre la base de "dígues-me amb qui vas i et diré qui ets". La política s'ha d'analitzar sobre la base dels programes i de si es compleixen o no.

—**Podria haver-hi un pacte estable amb el PP, tenint en compte que el principal partit de l'oposició s'allunya voluntàriament d'acords amb CiU?**

—L'aritmètica parlamentària no porta a la lògica d'un pacte estable amb cap força política. El PSC pot dir ara que tanca la porta a acords, però s'estarà la resta de la legislatura dalt la muntanya sense col·laborar en res? No s'ho pot permetre, no pas pel govern, sinó perquè la ciutadania no ho admet. Ho pot fer ICV, però el PSC no pot estar tres anys desconnectat.

—**CiU ha de tenir un aliat natural?**

—Per què hem de tenir un aliat natural, si no el necessitem?

—**Per a assolir determinats objectius de país, encara que aritmèticament no sigui necessari.**

—La política, el govern la defineix pel programa que té, no pas pels aliats. Hi ha qui analitza la política mirant amb qui vas en cada moment. I, a parer meu, aquesta anàlisi és errònia. Per a cada punt del nostre programa, busquem el soci que s'acosta més als nostres interessos i allò que defensem, i amb el qual puguem tenir més afinitats. I entenc que aquest punt de vista incomoda el PP, el PSC i ERC.

—**Demanen a CiU que es mulli més, i si és possible que triï una núvia i prou.**

—Sí, perquè així, els uns per una raó i els altres per una altra, ens podrien

JORDI PLAY

queixalar una part del nostre electorat. Però nosaltres no deixarem d'actuar d'acord amb el nostre programa, perquè ho podem fer: tenim 62 diputats. I aquesta majoria ens permet d'escollir, a cada moment, aquell partit que té el programa més semblant a nosaltres. Si triéssim un sol aliat, ens faria perdre centralitat, òbviament. Això és de manual. Però no tenim l'obligació de fer-ho, perquè no ho necessitem.

—Segons aquest punt de vista, tots els partits, o gairebé tots, en algun moment donaran suport a CiU, perquè el seu programa hi coincidirà?

—Suposo que sí. Si, per exemple, ara el PSC clava un cop de porta, i després es posa sobre la taula un acord sobre una qüestió que comparteix plenament, com pot dir que no?

—Aquest acord pressupostari amb el PP català pot ser útil per al moment en què es negocia un pacte fiscal a Madrid?

—No té res a veure. Aquí parlem dels pressupostos d'una institució que s'han d'aprovar, d'una institució carregada de deutes pertot arreu. L'única partida que creix és la dels interessos financers i, ens agradi o no —i a CiU

no li agrada—, s'ha de reduir despesa i pujar alguns ingressos. Aquest és el punt on som, i qualsevol que fos al govern en el moment actual hauria de fer això mateix. Ens toca a nosaltres perquè tenim la majoria, i assumim la responsabilitat de fer-ho. Si a alguna cosa contribueixen aquests pressupostos és a aturar aquesta espiral diabòlica de més deute, més interessos i menys possibilitat de gastar diner públic. Si podem pal·liar aquesta sagnia, la Generalitat serà més forta i, per tant, menys dependent dels bancs.

—Què haurà canviat quan CiU vagi a Madrid a negociar el pacte fiscal de quan hi va anar per a posar les bases del pacte del Majestic?

—Ara tenim 62 diputats; aleshores no hi havia aquesta configuració, ni tampoc un PSC amb 28. El pacte del Majestic fou un acord d'investidura, un pacte estable per a quatre anys. En canvi, ara hem votat no a la investidura de Mariano Rajoy perquè no compartim el plantejament que representa aquest govern. I sobre els temes, un per un, anirem prenent-hi posició. Però és evident que ara parlem d'acords concrets i no pas de pactes estables, com ho foren els que

es van establir amb l'executiu de José María Aznar.

—Quines són les línies vermelles de la negociació del pacte fiscal?

—Hi ha d'haver un canvi de model. Això vol dir sortir de la LOFCA i recaptar els impostos des de Catalunya, i que s'estableixi una quota de retorn. Aquest és l'esquelet del pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

—Detecteu un excés de protagonisme per part del PP català, amb aquest pacte? Per l'estat d'eufòria dels populars, sembla més un pacte estable que no pas un acord concret.

—Hi ha una tesi mediàtica promoguda del Partit Socialista de voler presentar el pacte del PP i CiU com una cosa estable i de fons. Totes les tesis en política són legítimes, però convido tothom a analitzar a fons el contingut de l'acord de pressupostos, i a fixar-se en allò que passa al Parlament i en allò que hi continuarà passant. A partir d'aquí, els interessos de presentar una CiU atrapada en els interessos del PP, ja és una qüestió d'acció partidària, tan legítima com falsa.

Gemma Aguilera